

NARODNIKKILAISUUDESTA

„Russkoje Bogatstvon” 12. numerossa hra A. V. P.¹³⁰ julkaisi „päiväjärjestyksessä” olevasta aiheesta kirjoittamansa „johtavan” artikkelin, jonka otsikkona on: „Kansansosialismi vai proletaarinen sosialismi?”.

Tuo artikkeli sinänsä on erittäin kevytmielinen ja sisällyksetön. Tuollaista tyhjänpäiväistä sanarykelmää, tuollaista välttelevien, pelkkien fraasien paljoutta, tuollaista katsantokantojen sekoitusta (eklektisismiä) emme ole pitkiin aikoihin tavanneet vakavana pidetyn narodnikkien aikakauslehden „johtavissa” artikkeleissa.

Mutta artikkelille on luonteenomaista se, että siinä kosketellaan erittäin vakavaa ja ajankohtaista kysymystä narodnikkilaisuuden hajoamisesta. Narodnikkilaisuus on Venäjän talonpoikaisdemokratian ideologia (katsantokantojen järjestelmä). Sen vuoksi jokaisen valveutuneen työläisen on seurattava tarkasti, miten tämä ideologia muuttuu.

I

Narodnikkilaisuus on hyvin vanhaa. Sen perustanlaskijoina pidetään Herzeniä ja Tshernyshevskiä. Aktiivisen narodnikkilaisuuden kukoistuskautta oli 70-luvun vallankumouksellisten „kansaanmeno” (talonpoikaiston keskuuteen). Narodnikkien taloudellista teoriaa kehittivät täydellisimmin V. V. (Vorontsov) ja Nikolai —on¹³¹ viime vuosisadan 80-luvulla. XX vuosisadan alussa ilmaisivat vasemmistonarodnikkien katsantokantoja edustavimmin sosialistivallankumoukselliset.

Vuoden 1905 vallankumous, joka toi näkyviin luokkien avoimessa joukkotoiminnassa Venäjän *kaikki* yhteiskunnalliset voimat, muodostui narodnikkilaisuuden yleistarkastukseksi ja määritteli sen paikan. Talonpoikaisdemokratia muodostaa narodnikkilaisuuden ainoan reaalisen sisällön ja yhteiskunnallisen merkityksen.

Se, mihin Venäjän liberaalisen porvariston on taloudellisen asemansa vuoksi pakko pyrkiä, ei ole Purishkevitshin ja kumpp. etuoikeuksien *hävittäminen*, vaan niiden *jakaminen* maaorjuuttajien ja kapitalistien kesken. Sitä vastoin Venäjän porvarillisten kansanjoukkojen — talonpoikaiston — on pakko pyrkiä *hävittämään* kaikki nämä etuoikeudet.

Narodnikkien fraasit „socialismista”, „maan sosialisoinnista”, tasasuhtaisuudesta j.n.e. ovat pelkkää sanahelinää, joka verhoaa sen reaalisen tosiasian, että talonpojat tavoittelevat täydellistä tasa-arvoisuutta politiikassa ja maaorjuudellisen maanhallinnan täydellistä hävittämistä.

Vuoden 1905 vallankumous paljasti lopullisesti tuon narodnikkilaisuuden yhteiskunnallisen olemuksen, sen luokkaluonteen. Joukkojen liike: niin vuoden 1905 talonpoikaissiittojen muodossa ja sen taistelun muodossa, jota talonpojat kävivät paikkakunnilla vuosina 1905 ja 1906, kuin myös molempien ensimmäisten Duumain vaalien muodossa („trudovikki”-ryhmien muodostaminen) — kaikki nämä suuret yhteiskunnalliset tosiasiat, joissa saimme nähdä miljoonat talonpojat *toiminnassa*, ovat pyyhkineet pois narodnikkilaisen, muka sosialistisen fraasin kuin pölyn ja tuoneet esiin asian ytimen: talonpoikaiset (porvarilliset) kansanjoukot, joilla on tavattoman suuret, vielä käyttämättömät voimavarat.

Ketä uuden, nykypäivien Venäjän suurenmoisen kauden *kokemus* ei ole saanut opetetuksi erottamaan narodnikkilaisuuden reaalista sisältöä sen sanallisesta kuoresta, hän on toivoton, häntä ei voida ottaa vakavalta kannalta, hän voi olla sanoilla leikkivä kirjoittelija (kuten A. V. P. „Ruskoje Bogatstvosta”), mutta ei poliittinen toimihenkilö.

Seuraavassa artikkelissa tarkastelemme lähemmin narodnikkilaisuuden hajoamista ja tätä kirjoittelijaa.

II

Vuoden 1905 kokemus on nimenomaan siksi tavattoman tärkeää, että se *pakotti* tarkistamaan narodnikkien teorian *joukkoliikkeen kautta*. Ja tämän tarkistuksen tuloksena oli heti narodnikkilaisuuden hajoaminen, narodnikkien teoriain romahdus.

Jo eserrien ensimmäisessä edustajakokouksessa, joulukuussa 1905, alkoivat heistä erkaantua „kansansosialistit”, jotka vuoden 1906 syksyyn mennessä erkaantuivat lopullisesti.

Nämä „kansansosialistit” ennakoivat meidän likvidaatorimme. He veisasivat prikulleen samalla tavalla „julkisesta puolueesta”, prikulleen samalla tavalla he likvidoivat johdonmukaisten demokraattien tunnuksia ja pitivät luopuripuheita (ks. esimerkiksi hra Peshehonovin kirjoitusta „Ruskoje Bogatstvon” 8. numerosta vuodelta 1906). He olivat talonpoikaiskadedetteja, ja toinen Duuma (jota narodnikit *eivätkä* edes eserrät boikotoineet) *osoitti*, että suurempi osa talonpoikaisedustajista kulki „Ruskoje Bogatstvon” opportunistien mukana ja pienempi — eserrien mukana. Toinen Duuma vahvisti lopullisesti sen, mikä näkyi jo „vapauden päivien” (vuoden 1905 syksy ja vuoden 1906 kevät) aikaisista narodnikkien sanomalehdistä, nimittäin: eserrät eivät voi olla mitään muuta kuin Venäjän talonpoikaisdemokraattien vasen siipi, sen ulkopuolella he eivät ole mitään.

Narodnikkilaisuuden hajoaminen todistaa sen yhä selvemmin. Vastavallankumouksen riehunnan aikana tämä hajoaminen tapahtui nopeasti: vasemmistonarodnikit „kutsuivat” itsensä „pois” Duuman trudovikkiryhmästä. Vanha puolue tosiasiallisesti likvidoitiin, uutta ei perustettu. Luopuruus (mukaan lukien Ropshinin häpeälliset teokset „Valju hevonen” ja „Se, mitä ei ollut”) löysi itselleen leveän tien jopa „vasemmisto”-narodnikkienkin keskuuteen. Osa heistä („potshinilaiset”) hylkää boikotin. Osa kallistuu marxilaisuuteen (N. Suhanov, vaikkakin hänellä on vielä kosolti sekasotkua). Osa — anarkismiin. Hajaannus on yleensä verrattomasti pahempi kuin sosialidemokraateilla, sillä viralliset keskuukset ovat olemassa, mutta *ei ole* selvää, johdonmukaista, periaatteellista linjaa, joka kykenisi *taistelemaan* rappeutumista vastaan.

Hra A. V. P. onkin esimerkki tästä aatteellisesta rappeutumisesta. Narodnikeilla oli aikoinaan oma teoriansa. Nyt ovat jäljellä enää vain sieltä täältä kokoon haalitut marxilaisuutta koskevat „varaukset”. Kuka tahansa innokkaan porvarillisen lehden periaatteeton pakinoitsija allekirjoittaa — altistamatta mitään, sitomatta mitenkään itseään ja *tunnustamatta mitään* — hra A. V. P:n „kansan”-sosialismia puolustavan artikkelin. Sillä „kansan”-sosialismi on työpö tyhjä fraasi, jolla pyritään *kiertämään* kysymys siitä, *mikä* luokka tai yhteiskuntakerros taistelee kaikkialla maailmassa sosialismin puolesta.

Riittää, kun mainitsee pari esimerkkiä hra A. V. P:n jaarittelusta.

„...Osoittautuu”, kirjoittaa hän, „että proletaarisen sosialismin opin omaksunut puolue on todellisuudessa valmis kehittämään voimiaan toisten, „puoliproletaaristen” ja jopa „porvarillisten” kerrosten, kustannuksella”.

Tämä vastaväite on kunniaksi lukion neljäsluokkalaiselle, eikö totta? Maailman kaikissa sosialistisissa puolueissa on sekä puoliproletaareja että porvareita... *siis?* Siis,— päätelee hra A. V. P.,— voidaan sivuuttaa se tosiasia, että koko maailmassa *vain* proletariaatti 1) käy järjestelmällistä taistelua kapitalistiluokkaa vastaan ja 2) on sosialidemokraattisten puolueiden *joukkotukena*.

Toinen esimerkki:

„Ottakaamme vaikkapa ylioppilaat”, kirjoittaa innokas hra A. V. P., „hehän ovat mitä aidointa porvaristoa, mutta sosialistit heidän keskuudessaan olivat, en tiedä miten nyt, mutta vielä aivan hiljattain miltei enemmistönä”.

Mutta tämä on jo verratonta! Tämä väite on kunniaksi naiiville eserräläiselle lukiolaistytöselle, eikö totta? Vuosien 1905—1907 jälkeen ei huomata sitä, kuinka kymmenet miljoonat talonpojat ja miljoonat työläiset ovat erottuneet kaikkien poliittisten esiintymisten areenalla,— ja pidetään merkityksellisenä (*argumenttina* „proletaarista sosialismia” *vastaan!*) sitä tosiasiaa, että Venäjän liberaalinen ja demokraattinen opiskeleva nuoriso on myötämelistä eserrille ja sosdemeille! Kuulkaahan, hra A. V. P., älkää sentään menkö mahdottomuuksiin...

Valveutuneiden työläisten on harjoitettava narodnikkien suhteen rehtiä ja selvää politiikkaa. On ivattava säälimättä muka-sosialistisia fraaseja *eikä ole annettava kätkeä niihin* ainoata vakavaa kysymystä, kysymystä johdonmukaisesta *demokratismista*.

„Kansan“-sosialismi, tasasuhtaisuus, maan sosialisointi, osuustoiminta, työperuste? Tuollaista ei kannata edes kumota. Elämä ja vallankumous ovat jo aikoja sitten *pyyhkäisseet* tuon kokonaan pois politiikan vakavien kysymysten joukosta. Tuolla jaarittelulla te vain hämääte *vakavan* kysymyksen: *demokratismista*. Teidän pitää sanoa selvään ja suoraan, oletteko uskollisia *johdonmukaisen* demokratismin tunnuksille? Tahdotteko ja osaatteko soveltaa näitä tunnuksia *järjestelmälliseen* työhön, jota tehdään täysin määrättyyn yhteiskuntakerrokseen kuuluvien *joukkojen* keskuudessa? Jos vastauksenne on myöntävä, niin työläis-demokraatti on liittolaisenne ja ystävänne kaikkia demokration vihollisia vastaan. Jos ei, niin menkää pois, te olette yksinkertaisesti lörpöttelijä.

„Pravda“, n:ot 16 ja 17;
tammikuun 20 ja 22 pnä 1913
Allekirjoitus: V. I.

Julkaistaan „Pravda“ lehden
tekstin mukaan